

Imreh András

EGY ISTENHEGYI KERTBEN

*Egy istenhegyi kertben, vagyis a balkonon,
Radnóti kései verseit olvasom,
közben reggelizem. Píritóst, szilvalekvárt.
Arrébb tolom a könyvet, nehogy valami nem várt
baleset érje (ráömölgjön a tea).
Meg jobban is esik távolról látnia
a szemnek a betűt és a nyállal kevert vért.
Meg oly távoli is! Lezárult, régi ezred,
ókori ásatás, amit beüvegeztek,
kőbalták, nyílhegyek, amik már nem sebeznek,
Jugoszlávia-térkép, gót betűs Biblia.
„ment a halálba, mert meg kellett halnia.”
Ártatlan, mint Izsák, és jámbor, mint a bárány.
Kár tépelődni most már egy lezárt sors irányán.*

*Egy istenhegyi kertben, vagyis a balkonon,
Radnóti negyvenegy verseit olvasom.
Minden nyársárga, mint az augusztusi kazlak,
Fanni is szőke, mint amikor széthajaznak
zsenge kukoricát. A szemük pedig égkék,
katedrálisüvegkék. Az egész mintha végképp
mézfényű volna, moll. Hogy vér egy csöpp se látsszon,
kimosta jó előre, öngyilkos Ágnes asszony.*

*Egy istenhegyi kertben, vagyis a balkonon,
Radnóti kései verseit olvasom.
Arrébb tolom a könyvet, és leverem a csészét.
Szétcsattan a kövön. Tönkre ment a napom.
A gyerekkori csészém! Sárga volt, kakaós
és özvénvíz előtti. Túl nagy, mikrózhatatlan
és alig sárga már. A gyümölcstea rossz
ízű lett benne mindig. Ilyesmit soha nem mos
el rendesen a gép se. A hátsó sorba raktam.
Csak néha jön elő, ha az összes többi szennyes.
De hát mi mást tehetsz, ha kedvenc tárgyad meguntad?*

Ilyen könnyen bocsátunk meg magunknak.